

Van loofhut naar luchtalarm

In deze eerste bijdrage wil ik u meenemen naar onze eerste ervaringen in Israël. Op 2 oktober stapten we uit het vliegtuig op Ben-Goerion, niet wetend wat er voor ons lag. Toch weten we dat we juist in deze tijd ook hier willen zijn.

We kwamen midden in het Loofhuttenfeest aan. De kinderen (Willemieke, 12 jaar; Niels, 10 jaar; Jan-Arie, 9 jaar en Lianne, 6 jaar) genoten van het leven in de loofhut. Slapen in de loofhut was nog een stap te ver, omdat mijn vrouw Lianne en ik een goede nachtrust belangrijk vonden in deze periode. Maar overdag hebben we heel wat keren in de loofhut gegeten. En na de maaltijd lazen we gedeeltes uit de Bijbel die gaan over het Loofhuttenfeest (Lev. 23:33-43; Neh. 8:14-19; Joh. 7). Een loofhut is geen stevig huis en het paste daarom ook goed bij onze ervaring nadat we net verhuisd waren naar een nieuw land. In de loofhut voel je hoe kwetsbaar je bent als mens. Het laat ons ook zien dat we op reis zijn.

Schuilkelder

Zaterdag 7 oktober zouden we onze eerste sabbat vieren. Rond 8:30 uur hoorden we het luchtalarm afgaan. We hadden gelijk door dat het serieus was, want op sabbat wordt er geen oefening gehouden. Tijdens het tweede alarm maakten we kennis met onze nieuwe burens. Zij vertelden hoe de schuilkelder werkte. Omdat we nog zo kort in het land waren, hadden we ook nog geen nieuwsapps, maar al vrij snel hadden we door dat er iets bijzonders aan de hand was. Tegelijk hadden we toen nog geen idee van de omvang de aanslagen. Stukje bij beetje kwam er in de uren en dagen erna steeds meer nieuws over wat er werkelijk was voorgevallen. Dat laat zich met geen pen beschrijven. En al snel werd de vergelijking gemaakt met de oorlog in 1973 waar

Israël ook compleet verrast was door wat er gebeurde.

In de dagen na de aanslag waren we zelf ook nog druk bezig om dingen op orde te krijgen. We hadden bijvoorbeeld nog geen noodvoorraad water in huis, terwijl het water in de supermarkt al snel uitverkocht was. Heel veel mensen stuurden ons berichten om te horen hoe het met ons ging. We moesten overleggen met het CIS hoe het stond met ons welzijn en onze veiligheid.

Bewaarder van Israël

Tegelijkertijd hebben veel mensen voor ons als gezin gebeden. We hebben ervaren dat de Bewaarder van Israël niet sluimert en niet slaapt. Voor ons is het dan – op dit moment – ook geen vraag of we moeten blijven. We weten ons geroe-

pen om hier aanwezig te zijn en verbonden te zijn met Israël. Die verbondenheid is er niet alleen op de mooie dagen, maar ook op de dagen dat het moeilijk is. Juist nu willen we de opdracht van het CIS om 'luisterend, dienend en getuigend' aanwezig te zijn in Jeruzalem concreet gestalte te geven.

In deze tijd van oorlog en diepe verdeeldheid willen we zoeken naar de vrede, de shalom van Jeruzalem en van heel Israël. Voordat we vertrokken was dit ons verlangen al en het heeft zich de afgelopen tijd alleen maar verdiept. Tegelijk voel je ook dat we als mensen zoveel tekortkomen om die vrede te bereiken. Daarom zien we biddend en verlangend uit naar de vrede en genade van de Heere Jezus over alle mensen in dit land! «

